

Přílohy

Seznam příloh:

1. Text pohádky Perníková chaloupka
2. Text pohádky Koblížek – nafoukánek

1. Text pohádky Perníková chaloupka

Byl jednou jeden chudý dřevorubec a měl dvě děti, Jeníčka a Mařenku. Když byly děti malé, umřela jim maminka a jejich otec přivedl macechu. Ta děti neměla ráda a jen jim ubližovala. Musely těžce pracovat, každý den umývat podlahu, nosit vodu i těžká dřevěná polena na topení. Macecha jenom poroučela. Macecha muži tvrdila, že děti jsou jen na obtíž. Jednou macecha poručila muži, aby příští den ráno děti zavedl do lesa a tam je nechal. Jeníček s Mařenkou to naštěstí slyšeli. Otec ráno řekl dětem. „Vstávejte, vezměte si džbánky, půjdete se mnou do lesa na jahody.“ Děti se rozhodly, že si budou značit cestu, aby se mohly do chaloupky vrátit. Házely na zem kamínky, aby poznaly, kudy šly. Otec zavedl Jeníčka a Mařenku na mýtinu hluboko v lese, kde rostlo plno jahod. Děti se daly do sbírání a brzy zapomněly, že je otec chce v lese opustit. Otec zatím s těžkým srdcem přivázal na větev palici, aby ve větru do stromu tloukla a děti si myslely, že on stromy kácí. Pak s pláčem odešel domů. Děti naplnily džbánky a samy se pak jahod dosyta najedly. Potom už jen čekaly, až se pro ně otec vrátí a odvede si je domů. Když už se den schyloval k večeru a potom přicházela noc, poznaly děti, že otec uposlechl macechu a zanechal je v lese samotné. Byla již noc, v lese bylo tma. Naštěstí ale brzy vyšel měsíc, takže přece jen bylo trochu světla i mezi hustými stromy. Děti se bály každého stínu. Kolem nich se ozýval šramot a divné zvuky, jak zvířata vycházela na lov. Děti lekal i křik ptáků, kteří se probudili ze paní, i houkání sýčka. Hledaly, kam by hlavu složily, ale ulehnout do mechu se bály, aby je divá zvěř neroztrhala. Nakonec přišly děti na malou mýtinu a ve svitu měsíce uviděly třpyt jednoho z kamínků, kterými si ráno značily cestu domů. Děti se zaradovaly a vydaly se domů. Měsíček jim svítil na cestu a děti na cestičce hledaly kamínky. Když je nemohly najít, pomohla jim sova. Děti hledaly cestu domů celou noc. Nožky je bolely, hlad měly jako vlk a často měly pláč už na krajíčku, že domů nedojdou. Sluníčko se již šplhalo nad obzor, když vyšly z lesa. Sova se s nimi rozloučila zahoukáním a odletěla do lesa, kam slunce ještě

neproniklo. Na cestičce mezi loukami našel brzy Jeníček další kamínky a ty je zavedly až k jejich chaloupce. Otec je s pláčem objímal a nechtěl věřit svým očím, že se ve zdraví vrátily. Zato macecha byla zlá, na děti se osopila, bezmála jim ani jíst nedala a odpočinout je nenechala. Zase museli Jeníček i Mařenka nosit dříví, podlahu mýt a dělat jen ty nejtěžší práce. A macecha se na ně utrhovala, klidu jim nedopřála a mužovi stále vyčítala, že děti uživit nemohou. Ubohý otec dlouho nechtěl ani slyšet o tom, že by děti zase do lesa zavedl a tam je zanechal, ale macecha stále vedla svou a muž se jí bál. A tak jednou zase brzy ráno děti vzbudil a vedl je do lesa na jahody. Děti už byly připravené a tentokrát si vzaly a sebou do džbánku trochu obilních zrněk. Házely zrnka na zem a vůbec si chuděry nevšimly, že každé hned sezobne nějaký ptáček. Otec je zase zavedl na mýtinu, děti sbíraly jahody a čekaly. Když otec dlouho nešel, pomyslely si děti, že je otec zase opustil, a řekly si, že tentokrát nebudou čekat do noci. Hned se vydaly na cestu domů. Ale jaké bylo jejich zklamání, když vyšly na cestičku a žádné zrníčko, které tam cestou do lesa pohodily, nenašly. Teprve potom si Jeníček a Mařenka všimli ptáčků, kteří kolem nich radostně poletovali, jako by jim za zrníčka chtěli poděkovat. A tak museli hledat cestu domů bez zrníček. Děti šly a šly, ale vůbec nevěděly, zda jdou správným směrem. Sluníčko již zapadalo, děti už měly hlad a žízeň a snědly už i jahody ze džbánku. Tu Jeníčka napadlo, že vyleze na strom a rozhlédne se, kde ten tmavý les končí a na kterou stranu by se měly dát, aby z něj co nejdříve vyšly. Vylezl na strom, rozhlédl se kolem a v dálce uviděl světýlko. Děti se vydaly na tu stranu a přišly na zelenou louku k pěkné chaloupce, která byla celá z perníku. Uvnitř uviděly ošklivou a starou čarodějnici, která si cosi pekla ve velké rozpálené peci. Děti měly strach. Že jim čarodějnice něco udělá, ale měly také hlad. Mařenka hlídala, co čarodějnice dělá, a Jeníček zatím vylezl na střechu, loupal perníček a házel ho dolů Mařence. Čarodějnice cosi zaslechla a hned si pomyslela, že ji chce někdo okrást. Vyšla na zápraží a ptala se: „Kdopak to tam na střeše loupá perníček?“ „To je jen větříček,“ odpověděla tenkým hláskem Mařenka. Čarodějnice se upokojila a vrátila se do chaloupky. Ráno lezl Jeníček znovu na střechu pro perníček. Čarodějnice se tentokrát nedala ošidit. Vyšla ven před chaloupku a brzy našla Jeníčka i Mařenku. Nedala na sobě nic znát a s milým úsměvem je zvala do chaloupky: „Takové milé děti! Jen pojd'te dál do chaloupky, určitě si potřebujete odpočinout a něčeho se najíst.“ A slibovala dětem samé dobroty. Děti jí uvěřily a vešly do chaloupky. Jen za nimi zapadly dveře, popadla čarodějnice Jeníčka, hned ho strčila do klece a pevně ho zamkla. Začala si Jeníčka vykrmovat, aby hodně ztloustl, byla z něho dobrá pečínka a ona ho mohla sníst.

Mařenka musela zatím čarodějnici posluhovat, uklízet a vařit. Mařence bylo do pláče, ale musela zlou čarodějnici poslouchat. Nic nepomohlo, že ji prosila, aby je pustila domů. Chudák Jeníček byl zavřený, ale k jídlu dostával jen všechno nejlepší. A každé ráno přišla čarodějnice ke kleci a volala: „Jeníčku, vystrč prstíček, ať vidím, jaký jsi cvalíček.“ Jeníček pokaždé raději vystrčil nějaký kolíček nebo kostičku, aby čarodějnici ošidil. Ta špatně viděla, a tak se Jeníčkově nějakou dobu dařilo čarodějnici klamat. Pak už jí to bylo všechno divné a rozhodla se, že s krmením skončí. Sliny se jí sbíhaly na tu pečínku. Poručila Mařence, aby nanosila vodu a dříví, sama roztopila pec a řekla, že budou péct chleba. „Vlez dovnitř a podívej se, jestli je dost rozpálená, abychom mohly chleba sázet,“ porouchala Mařence. Ale Mařenka se nedala oklamat. Vymlouvala se, že neví, ani jak se do pece leze, ani jak se chleba sází. Čarodějnice se zlobila, že je Mařenka hloupá, a ukázala jí, jak se do pece nahlíží. V tu chvíli Mařenka přiskočila a strčila ji do pece. Čarodějnice křičela zlostí i bolestí, ale Mařenka nedbala. Potom Mařenka našla klíček od Jeníčkovy klece, odemkla šťastně zámek a pustila Jeníčka ven. Děti ještě prohledaly chaloupku – a jaké bylo jejich překvapení, když našly truhličku plnou drahých věcí. Třpytily se v ní perly různých barev, bylo zde zlato a drahé kamení. Děti si truhličku vzaly, naloupaly si plné kapsy perníčku a vydaly se hledat cestu domů. Šly a šly, zvířátka i dobří lidé jim pomáhali, až konečně se ocitly na známých místech. Tak šťastně dorazily děti domů. Tatínek nemohl samou radostí ani slovo povědět. Dávno je oplakal, dávno si myslel, že již nejsou na světě. Přiznal se dětem, že zlou macechu vyhnal. A když mu děti ukázaly, jaké poklady přinesly, děkoval Bohu, že teď už se nemusí ničeho bát. Potom s dětmi žil šťastně až do smrti.

2. Text pohádky Koblížek – nafoukánek

Za lesem na louce, v maličké chaloupce, žijí dva. Babička jako pidikvítek, dědoušek sotva za nehýtek. Bídu mají, nic si z ní nedělají. Jak slunce s měsíčkem se na svět usmívají. Povídá jednou dědoušek: „A víš ty co, bábuško? Upeč koblížek.“ „Upekla bych, ale mouky není.“ Vzal děda pířko, vymetl truhličku, nametl mouky právě jen hrstičku. A babička? Nemešká, pro krupku másla do hrnku sáhne, kapičkou smetany zadělá. Placičku uválí, jahůdku dovnitř zabalí. Koblížek ukulí – šup – už je v peci. A když ho pak s dědouškem vytáhnou, jaj! Žluťoučký je jak kanárek v kleci. Jen zpívat. Chladí se koblížek na okně, sladko se na svět dívat. Což aby starouškům do světa utekl? A jen co větrýrek foukne, po staroušcích se koukne, z okýnka hup – už je na louce. Potká

dva zajíčky: „Koblížku, koblížku – nech se sníst!“ Ale koblížek – kdepak! Po jeteli poskakuje, jak kanárek prozpěvuje: „Já koblížek z bílé moučky, celý zlatý, kulat’oučký, z hedvábného těstíčka: je v něm krupka máslička, ze smetany kapička. Větýrkem jsem vyfoukaný, bílým cukrem posypaný, vyhoupaný, hou, hou, hou, s červeňoučkou jahodou. Už jsem utek od staroušků, uteču i od zajoušků.“ Nu – a utekl. Pod kopcem potká tlustého jezevce: „Koblížku, koblížku – nech se sníst!“ Ale koblížek se mu jenom směje, nafoukne břicho, jak slavík pěje: „Já koblížek z bílé moučky, celý zlatý, kulat’oučký, už jsem utek od staroušků, už jsem utek od zajoušků a od tebe, jezevečku, uteču i do kopečku!“ Uletěl jezevci zlatý ptáček, dál se batolí – posměváček. V lesíku potká ježka. „Koblížku, koblížku – nech se sníst!“ Ale koblížek – kdepak! Jak šibal se dívá, na celý lesík, dareba, zpívá: „Já koblížek z bílé moučky, celý zlatý, kulat’oučký, už jsem utek od staroušků, už jsem utek od zajoušků, od jezevce v lesíčku, překouel jsem cestičku. Ani ty mě nechytíš, ježurenko – kyš kyš kyš!“ Upláchl jezkovi náš tuláček, už je tentam. Koulí se po světě, sem tam, koblížek batoláček, všem se směje. A najednou před ním liška. „Kdepak ty se tu, holoubku, bereš? Málem bych myslela, že vyšlo sluníčko.“ „Baže, kmotříčko, jsem víc než sluníčko! A jak umím zpívat!“ A hned taky spustil: „Já koblížek z bílé moučky, celý zlatý, kulat’oučký, už jsem utek od staroušků, už jsem utek od zajoušků, od jezevce v lesíčku, překouel jsem cestičku. Pak jsem utek od ježurky, zakop o dvě muchomůrky. Já koblížek, hou, hou, hou, s červeňoučkou jahodou.“ Chytré oči má lištička kmotříčka, ale přihmuřuje je: „Aj, koblížku – zpěváčku, jak slavík zpíváš, škoda, že mám tak staré uši. Neslyším! Zkus si mi sednout na čumáček a zazpívat ještě jednou!“ Nadul se koblížek pýchou jak čertův hrášek. Vida, jak se jeho zpěv líbí! Hop – lišce na čumáček: chystá se zpívat. A lištička chňap! – ňam – slupla ho. Netřeba hloupých se svíce hledat.